

CLOPOȚELUL SUNĂ

Poezie ocazională pentru cei ce se despart
și pentru cei ce se întâlnesc

Clopoțelul sună

Cu balada strămoșească

Cântând porneam agale la drum,
pe drumul vieții noastre.

A rămas aici

Vibrația vocilor. Aceste ziduri

Mai vedea– vor poate sute de datini . . .

Cu glie acoperim acum sumedenie de ani,

Mormânt de care noi nici nu ne rupem,

Ne indică o cale, și noi tot cale suntem.

Veșnică dublare– simplă, minunată,

Legătura deznodată, și un adio ce ne leagă,

Căci mii de rădăcini împletesc și acum

Firul Ariadnei– de rămas bun–

Și întorcându-te, nu întrebi: de ce a ta atașare

Cu capul alb de zidurile cu paloare–

Amintirea-ți ce comori reînvie ?

În veci nu ștergi a ta datorie.

Viața vuiuște aici– vocea i-ai măsurat,

Doar aici e rampa ce în viață te-a lansat,

Colo unde gândul și poezia e sămânță,

Și materia brută devine viață, esență.

Comorile grele te însoțesc, tu zbori pe orbite

Și observi în toate faptele tale: că sunt gravate

Trăsăturile anilor scurși aici ca o însemnare.

Clopoțelul sună . . . Ecoul lui acum este o chemare . . .

Apoi te-ntorci și din depărtări !– Ce aștepti pentru acest fapt ?

Ochii-ți văd în accelerație un spațiu condensat

Și un timp destins inimii-ți lărgite,

Și-n cristalina apă a aducerilor aminte

Îți umezești obrajii întinerindu-te.

În românește de *Andrei Pogány*

Poezia publicata in revista "Anotimpuri literare" Nr.60 din 2007 Trim IV, pag. 36, editată trimestrial de Casa de Cultură a Municipiului Timișoara.

KICSZENGETÉS

Alkalmi vers távozóknak
és találkozóknak

A csengő szól
Öröklött balladás
Dalunkra indulunk a balladás
életre szóló útján.

Itt maradt
A hangok remegése. E falak
Száz ballagást is látnak még– lehet . . .
Mi– most hantoljuk el az éveket,
S e hant elől mi meg nem futhatunk,
Útat jelöl, s magunk is út vagyunk.

Örök kettőség– egyszerű, csodás,
eloldott kötés, kötő búcsúzás,
mert gyökérszálak ezre fonja át
a búcsú Ariádne– fonalát–
és visszatérsz, s nem kérded: miért ragaszkodsz
fakult jejjel e megfakult falakhoz–
Emléked milyen kincset válogat ?
Sosem rovod le adósságodat.

Az élet zúg itt– hangját mérheted,
Kifutópálya itt az életed,
Hol a gondolat és a vers a mag,
s életté lényegűl a nyers anyag.
Repít, kísér a kincsek súlya, és te
minden tetedben látod: belevéste
jegyét az itt múlt évek arcvonása.

A csengő szól . . . Visszhangot ver hívása . . .
Tenger túlról is eljössz !– Mit vársz e tettért ?
A gyorsulás szemednek sűrített tér
És tágult idő kitágult szívednek,
S az emlékek gyöngyöző vízében
Az arcod megifjultan merítetted meg.